

наклонни да подкрепят по принцип българските искания, понеже целѣли да отслабят силата и влиянието на православието и руското влияние на Изтокъ, но Русия била решителна противница на това, виждайки въ българското искане намѣса на заинтересувани западни сили.

По това време се забелязва засилване на тенденцията у „Царигр. вѣстникъ“ за сближение на българитѣ съ патриаршията. Ал. Екзархъ, който билъ всецѣло подъ руско влияние, види се по внушение на руския посланикъ въ Цариградъ, възприелъ руското неблагоприятно становище спрямо българскитѣ искания по църковния въпросъ, което било и грѣцко. Единственъ горещъ защитникъ на българската кауза по това време било сп. „Български Книжици“, но къмъ 1861 г. и то почнало да клони къмъ помирение съ патриаршията (статии на Бурмова).

Въ 1858 година билъ свиканъ църковно-народенъ съборъ отъ патриаршията, по изрично искане на Портата, за да приложи реформитѣ на Хати-Хумаюна. Отъ 45-тѣ представители на събора само четирма били българи. Забележително е, че българитѣ представители не изнесли искането за самостоятелна българска църква, а само поискали владицитѣ да се избиратъ отъ епархиитѣ и да знаятъ мѣстния езикъ. Дори тѣзи скромни искания не били взети подъ внимание. Всѣкидневнo били врѣщвани протести на Портата противъ патриаршията, но всичко отивало напраздно. Тогава българитѣ започнали трескава дейность. На 25 октомврий 1859 година билъ поставенъ основниятъ камѣкъ на голѣмата българска църква до самия Златенъ Рогъ. На 3 априлъ 1860 година била извършена демонстрация срещу грѣцкия патриархъ. Българитѣ насочили борбата си къмъ пълно духовно освобождение.

На църковно-националната борба, станала особено силна презъ време на заседанията на събора (1858—1860), дали подтикъ Франция, Австро-Унгария и католишката пропаганда, които се явили като защитници на българскитѣ искания предъ патриаршията. И понеже руската политика се противопоставяла на българскитѣ искания, западното влияние намѣрило благоприятна почва. И недоволнитѣ българи обърнали погледитѣ си къмъ него.

Начело на западното движение застаналъ Драганъ Цанковъ, който издалъ на 28 мартъ 1859 година в. „Б ъ л г а р и я“, въ собствена печатница, която съ голѣми мѣжнотии и следъ застъпничеството на Хр. П. Тѣпчилещовъ и на католическата пропаганда предъ Портата, успѣлъ въ 1857 година да пренесе отъ Свищовъ въ Цариградъ. „България“ излиза четири години (1859—1863 г.) Първата година има две издания, едното единъ пѣтъ седмично, 4 страници, форматъ 2^о; другото два пѣти седмично, 2 или 4 стр. въ по-